

De Sant Julià de Saltor a Sant Amand

13 de maig de 2009

Quan he arribat als Gorcs en Pep Comas sortia de casa seva. Al moment apareix l'expedició de Granollers, que ens porta sorpreses. En Josep Roca, Josep Carbonell i Joan Corbera venen acompanyats d'en Jaume Muntan, que ja ha acabat la temporada de neu. Aviat ens hem reunit amb l'expedició de la Roca. L'Ismael Porcar, Miquel Bramona i Josep Oranias.

Tenim previst anar a Campdevànol i pujar fins a Sant Amand, malgrat totes les previsions anuncien que ens mullarem. Quan arribem dubtem pel camí a agafar. Des de Campdevànol l'excursió és massa llarga. Volem pujar amb el cotxe i trobem una senyal prohibida. El mapa indica un camí que ens escurça la durada. El prenem i topem amb una porta metàl·lica que ens prohibeix l'accés. Per sort ens creuem una noia que porta el fil a escola i ens permet pujar.

Agafem la carretera i anem pujant. No sabem

on anem. Passem per fagedes impressionants, una mica salvatges. Un paisatge desconegut, més propi d'altres contrades. Després d'un llarg recorregut parem per situar-nos. Estem prop del Coll de Saltor. La pluja ha aparegut intermitent i ens guarnim amb capel·lins i cangurs.

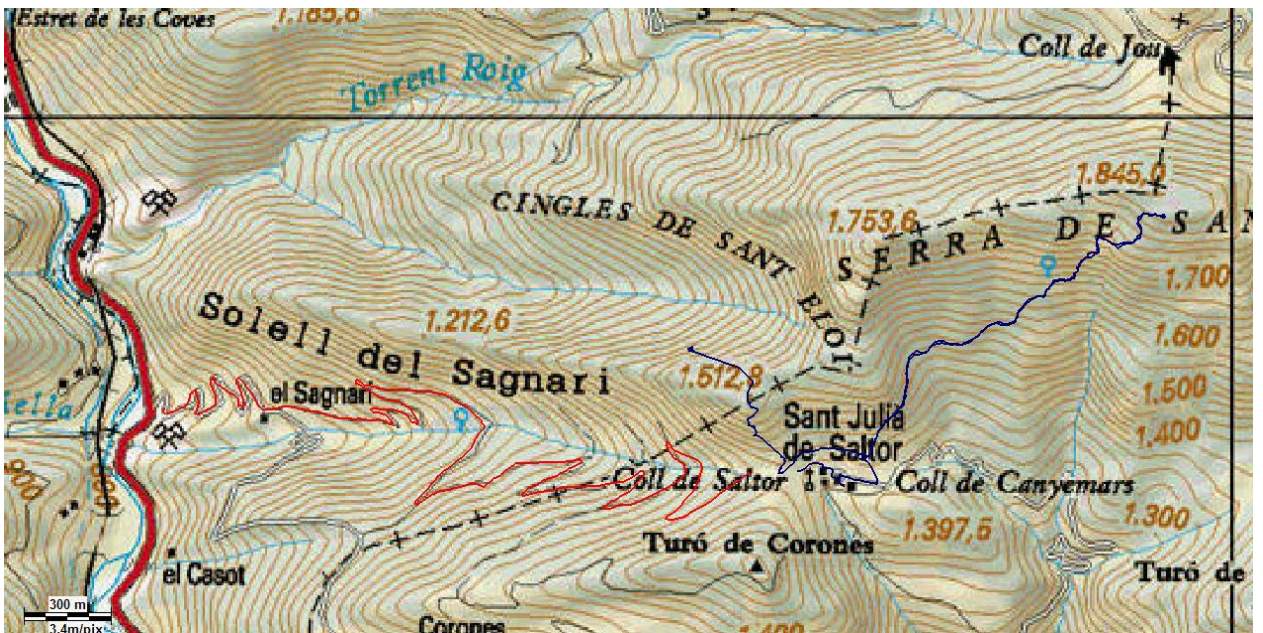
Emprenem la ruta. Veiem una casa de pagès amb una capella. Amb horta, llenya apilada, antenes i diversos cotxes, algun d'ells en desús. És Sant Julià de Saltor. Des d'allà trobem unes senyals amb pintura vermella que ens portarà al cim. El camí és ple de faigs i busquem el que l'assenyalen com a gros. No el trobem. Passem per uns abeuradors fet amb bidons metàl·lics. Pel camí ens traiem els impermeables doncs ens fan calor i no plou. Agafem una tartera encastada a les roques. Arribem a la font del Pi ubicada a 1760 metres. Seguim per la xemeneia. Arribem al Pla de Pena a 1800 metres. Al cap d'un quart d'hora arribem al cim de Sant Amand, que està a 1854 metres amb una important creu de ferro lligada amb quatre vents. Venen uns núvols negres que anuncien la pluja imminent, que no tarda a arribar. Esmorzem mig resguardats i fem la fotografia sota al cim.

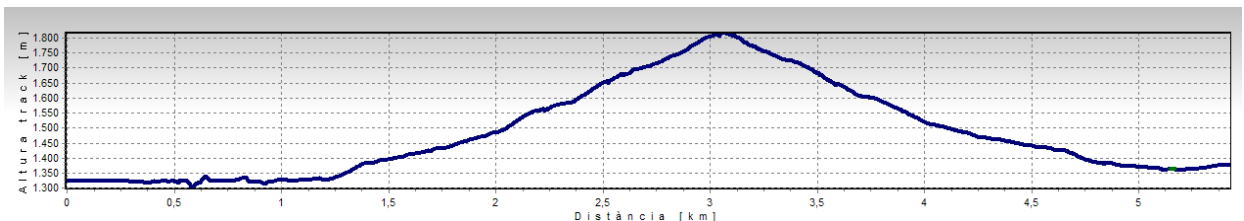
Quan emprenem la tornada temem possibles rrelliscades i es formen grups. Les pedres mullades a la xemeneia, el fang i les fulles ens fan estar més atents. Lentament i sota la pluja intermitent anem baixant. Admirarem la fageda. Ens agrupem i al passar per Sant Julià de Saltor i anem a visitar les edificacions. Hem fet un desnivell d'uns cinc-cents metres. Allà ens retrobem la noia de la porta metàl·lica. Està al balcó amb el fill petit. Després del nostre interrogatori ens assabentem que fa dotze anys que viuen allà. Que ho tenen llogat al bisbat de Vic amb molt bones condicions. La casa té les parets sòlides, però ha

calgut fer moltes reformes. Tenen dos fills que es porten cinc anys. El més gran està a l'escola. Ella és de la Garrotxa. La seva parella és de Granollers, on hi tenen un parent que es diu Antoni Cruz, que viu a les afores. La terra no els dona per viure. Ell treballa fent llenya al bosc i ella treballa a la ciutat. Agafen l'aigua de la font del Pi i tenen plaques solars per fer energia. Hi ha qui inspecciona el cotxe. Que el Lada consumeix molt combustible. i que les rodes es gasten molt, però els va molt bé. Visitem la capella, buida i arrebossada, amb el cor de fusta molt atrotinat. Mentre retornem al cotxe comentem que són neo-rurals i que han sabut adaptar-se. Viure en aquell indret ha de ser molt dur. Malgrat és bonic per passar-hi un dies, però no aguantaríem residir-hi.

Anem a dinar a la Cugullera de sant Quirze de Besora. Les amanides soles o amb quatre fruits secs tenen èxit, així com el llibre de llom arrebossat. A l'hora del cafè recuperem la tradició de prendre la copa de rom Pujol.

La pròxima setmana anem al Costa Pubilla des de Montgrony. Sortirem a les 7 des del Grocs.

Josep Maria Farnés

Fotografies: Joan Corbera i Ismael Porcar